

Den ofrivillige statsministern

Melodi: Fattig bonddräng av Georg Riedel och Astrid Lindgren

Text: Hanna Sangemark

Vill Stefan Löfven egentligen vara statsminister? I sången får vi veta 'sanningen' om hans innersta tankar. Med anledning av teorierna om att Statsministern lät Magdalena Andersson tala i Almedalen på grund av att han själv inte vill ha ämbetet längre.

Sjungs av Stefan Löfven (kanske medan han plockar bort piggarna på en muckarkam).

Jag är statsminister, jag är Stefan Löfven.
Genomhygglig sosse är jag i varje gen.
Fosterbarn från Norrland, jobba lugnt vid min svets,
långt från huvudstaden och dess ständiga hets.

Jag gick med i facket och jag blev ombudsman
för dem som för länge stått med mössan i hand,
jobbare som sliter för nån rik direktör
och som finner vila först den dagen de dör.

En dag sa' Partiet, "kära Stefan, kom hit.
Vi har sett din strävan och ditt enträgna slit.
Du skall alla sossar leda från och med nu.
Det finns ingen annan som kan göra't än du."

Jag var nöjd med platsen högst i IF Metall.
Kände inte att jag hade nåt högre kall.
Närde ingen dröm om att nå samhällets topp.
Men när Partiet kallar, ja då ställer man opp.

Plötsligt tjugofjorton satt jag i Rosenbad;
jobbargrabb från Ådalen, som borde vatt glad.
Skaka' hand med Kungen, klubba' DÖ och log.
Stängde gränsen för de som av krig har fått nog.

Jag är statsminister ibland snittar och vin.
Ofta känns det som jag har sålt själen till Hin.
Jag vill vara sosse, ja, en riktig, en röd.
Jag vill slåss för allas rätt till vila och bröd.

Snart är tjuogoarton och det är val på nytt.
Har jag tur blir följden ifrån Stockholm en flytt.
Jag vill bort från Riksdan, från min maktkorridor.
Ser fram mot den dagen jag från Rosenbad går.

